

Primer viatge a París. El meu cos ha tornat a córrer pels **ponts insípids del riu Sec**, però l'ànima continua travessant ponts del Sena. M'endinse desganat en les gàbies electròniques on -de moment- ens deixen piular i retrobe la percepció col·lectiva d'estat d'excepció. La somorta piuladissa sosté un baix continu, un desencant barroc, i no és difícil adormir-se a l'ombra de les frondoses decepcions de gairebé tothom per les conseqüències -i les inconseqüències- d'una mal anomenada *dictadura dels mercats* que, en la pràctica, és dictadura i només dictadura. Al Twitter m'he quedat penjat de l'**exabrupte** de l'amic Aliaga, poc propens a desentonar, que hi expressa ben gràficament estar «*fins als ous*» de l'oració següent: «*Todos vivimos por encima de nuestras posibilidades*». Al Facebook he vist després que li fan comentaris amb referències anatòmiques similars. Lamentablement, aquesta oració opiàcia que reclama altes dosis de fe ja compta amb molta gent devota en totes les classes socials. Com un mantra laxant, com si resaren el rosari, masteguen un enunciat que no resisteix un examen bàsic de racionalitat. Des de l'ètica, la frase ressona obscena en la **boca farcida de fideus** d'un govern majordom i desaprensiu que, aixafat **aquell talante**, apel·la a un rebregat **sentido común**. Des de la lògica, és una **proposició** enunciativa en si mateixa incongruent, contradictòria. Conté, si més no, dues fal·làcies, la segona de les quals invalida el propòsit totalitzador -i totalitari- de la primera. En primer lloc: «*Hi ha molta gent que no es va tornar boja*», com bé hi afegia l'autor de **Sota la creueta**. Primera fal·làcia, doncs: no vam ser «*tots*» els que vam viure «*per damunt*», ni de bon tros **gairebé tots**. És més, tot i la morositat creixent -*la réelle croissance*-, la majoria de pagadors continuem retornant préstecs i hipoteques, i encara guardem un marge escàs per resistir l'addició de barbàrie dictada per les retallades i per la pujada d'impostos i de preus. En qualsevol cas, càrregues a banda, la fal·làcia per generalització és més que evident. Resumint, el sofisma deductiu formal -tan antic com **Aristòtil**- que pretenen que ens empassem és el següent:

Tots els que han viscut per damunt de les seues possibilitats són ciutadans,
així que els ciutadans han viscut per damunt de les seues possibilitats
Per tant, tots els ciutadans han viscut per damunt de les seues possibilitats.

L'afirmació, però, tampoc no deixaria de grinyolar així construïda: «*Alguns han viscut per damunt de les seues possibilitats*». De les seues? O de les nostres? En segon lloc, doncs, l'enunciat s'autodestruïx per incongruència interna. És impossible, absurd, insostenible i impracticable que alguns hàgem pogut viure «*per damunt*» de les nostres possibilitats si, de fet, no haguérem tingut aquestes possibilitats. Què ha permès viure millor i no pitjor? Les possibilitats existents. Dit d'una altra manera: el braç s'ha estirat més que la màniga perquè s'ha pogut estirar. Qui va comprar un Audi en compte d'un Seat és perquè va tenir la possibilitat de comprar-lo, o no? Una altra qüestió, un altre debat és el procediment, és a dir, com va poder comprar el cotxe i, sobretot, qui va fer mercat amb les possibilitats i, en canvi, en fa ara amb les impossibilitats. Possibilitats del tot legals, aleshores, que van ser aplaudides i celebrades pels mercats i pels governs. Per tant, les possibilitats hi eren. Propose una oració més lògica i menys religiosa:

Alguns van viure per damunt de les nostres possibilitats.

I són els mateixos que continuen vivint per damunt de les nostres possibilitats. La frase dona joc i de la mateixa manera podria afirmar-se que «*ens estan retallant per damunt de les nostres possibilitats*». El cas és que a tot arreu es parla de diners. Parlar d'amor i/o de sexe no està de moda, a no ser que preguntes quants diners costa tindre'n. Siga «*per damunt*» o siga «*per baix*», en amor això no importa tant. A París vaig comprovar que també a les llibreries els diners imperen sobre l'amor i que està molt de moda l'assaig de socioeconomia. En totes les llibreries vaig haver de preguntar on havien instal·lat la *section de poésie*. París sense poesia! *Ce n'est pas possible!* Tots els aparadors de les llibreries que vaig poder visitar exhibien títols dedicats a l'anàlisi de l'estat socioeconòmic actual. La cèlebre [Shakespeare and Company](#), al costat de Notre-Dame, o la [Gallimard](#), del bulevard Raspail, presentaven volums sobre la matèria ben a la vista dels lectors. A l'entrada de la llibreria [Galignani](#), de la Rue Rivoli, una gran taula estava específicament destinada a presentar els darrers assaigs sobre la *dictature des marchés* (curiosament, el carrer de Rivoli és un dels més luxosos de París). Vaig tindre l'ocasió de fullejar-los, entre ells un titulat «*La fin de la dictature des marchés?*». Hi vaig prendre nota de dues frases de la contracoberta que esquerden l'enunciat que l'amic Aliaga avorreix: «*Mais la crise n'explique pas tout*» i «*Comme souvent en économie, le diable est dans les détails*».

PD. París té poesia, però reclama un plus de cerca. A la [Shakespeare and Co](#) vaig poder collir *selected poems* (francès/anglès) de [Jacques Prévert](#) i [Pierre Martory](#).

Us deïxe també ací [una altra visió del mantra](#), més panoràmica, a càrrec de Ximo Cortés.